

V višavah

Janez Jalen

Po strmi peščeni poti sta globoko zasopla prispela na vrh.

Križ stoji tam, v skalo vsajen, ni velik. Dež ga izpira in skoraj vsako leto mu burje natrgajo streho.

Robato izrezljan bogec, od solnea in burje razdejan, je pribit na preperel les. S prebodenih razprtih rok in z drugo na drugo pribitih nog, s presunjene strani in s kolen, od trikratnega padanja pod težkim križem ranjenih, je že davno dež izmil vso kri. Od trnjeve krone je en sam trn še zasajen v glavo.

Oveneli cveti sleča mu namesto zlatega soja obkrožajo glavo.

Andrej se je odkril.

Pavla se je po mestno pokrižala.

»Triglav je danes jasen, jezero v vetru podrhteva in žita na polju zore.«

»Lepo je pri vas, Andrej.«

»Je.«

»Kako veter buči.«

»Ni veter. Voda dere med skalami v dolino.«

»Stopiva naprej, slaboten si še, da se ne prehladiš. Tukaj vleče.«

»Vleče? Z gora se pretaka zdravje v dolino.«

Šla sta po beli ravni poti — s kolesom bi se lahko vozil po njej, čeprav ob trdi zmrzlini ni varno stopiti brez derez z nje.

Nad potjo cvete v zgodnjem poletju visoko navkreber do strmih stalnih sten polje sleča; pod potjo rdi globoko navzdol, da priliva zadnjim grmičem mrzla Završnica.

Sleč!

Pavla je z očmi objemala rdeče razcvetele strmine, on se je komaj ozrl po njih. Zagledal se je bil v razdrapane grebene pred sabo. Ves se je spremenil. Takega še nikoli ni videla. Ni mu mogla razbrati z obraza, kako mu je pri duši: »Trpko ali sladko?«

»Razmišlja, kakor bi molil in trpi —«, je mislila. Izrekla pa je: »Morda sem prehitro hodila in si se preveč utrudil.«

»O, ne. Nisi.«

Molče sta stopala po drobnem belem pesku. In nad potjo in pod potjo je cvetel sleč, sleč, sam sleč.

Ptuj, fasada minoritske cerkve (okr. 1700, štukature atike iz sr. 18. stol.)

Pred njima, med rdečim cvetjem, sta se preletavali dve drobni ptički, ki sta se sklicavali s tankim, tihim cicirikanjem.

Andrej je zavil na ozko stezico navkreber in stopil z nje skozi gosto zaraslo drevje na odprt pomol.

Pavla mu je sledila vsa začudena in se ga je skoraj bala. Tako tuj ji je postal: »Kaj me nima nič več rad?« Začutila je, kakor bi ji bil ožel naravnost v srce najbolj grenko korenino encijana.

Prijel jo je za roko: »Poglej, Pavla!« Z drugo je črtal počasi lok od Golice preko Stola, čez razdrapane hrbte Vrtače in Srednjega vrha, dokler mu ni omahnila po senožitih Begunjščice v temne gozdove.

»Oj, lepote!«

Pa je ni videla, lepote. Začutila je slabost in zameglilo se ji je pred očmi: Naslonila bi se nanj pa, ko bi vedela — »Sediva!«

Za hrbtom jima je pošumeval gozd, pod nogami navzdol pa je cvetel mogočen plaz sleča.